

פסטיבל עזר

ערב יום השלישי, בשבוע שעבר, צילצל הטלפון בבית הטלוויזיה הישראלי בירושלים. על הקו היה תושב אחת משכונות ירושלים. הוא דיבר בקול נרגש. אתם מוכרחים לעשות משהו, התחנן בקול בוכים, ברחוב שלנו הוציאו כל השכנים את מכשירי הטלוויזיה למרפסות. כולם יושבים ומסתכלים. יש לי שני ילדים חולים בבית. הם רוצים לישון. הם צריכים שקט. אתם מוכרחים לעשות משהו!

"אדוני, אתה צריך לפנות למשרה", יעצה לו הטלפונאית קיצרת-הרוח.

"פנית", אמר האיש, "אבל צחקו ממני. אין את מי לשלוח אמרו לי. כל הוטורים מסתכלים בתוכנית על עור וייצמן".

דבר כזה עוד לא היה. מעולם לא ריתקה

החלו כבר להגיע טלפונים הביתה. תוך כדי מהלך השידור נמצאו רבים שלא יכלו להתאפק והיו מוכרחים להעיר הערות ולחלק מהמאות. צילצולים אלה עמדו לקלל לעזר את כל ההנאה. לבסוף הועבר הטלפון לחדר השינה וצילצוליו לא נענו. בתום השידור לא פסקו קריאות הטלפון. עזר קיבל את המצללים ברוח טובה. "בוא, קפוץ אלי", הוא אמר כמעט לכל מי שצילצל. כך התארגנה מסיבה ספונטאנית בביתו. כל אחד חשב שהוא מוזמן לבדו. אבל כשהגיע לביתו של עזר גילה שם עוד עשרות אנשים. משתימרה ונחצי בלילה החלה עליה לרגל כונו לנחה-מגן. עד שתושבי הרחוב יצאו מבתיהם בתושבים ששוב נערכת הפגנה נגד הרחבת כביש גאה.

מיד את מכונותיהם ונהגיהם של כל אלה שעמדו להופיע בתוכנית במפתיע. הוא ידע מראש כמעט כל מי שיהיה בפנים. אפילו את מכונת שריהתחבורה שמעון פרס זיהה, תוך תמיהה מה הוא עושה שם. פרס הגיע להקלטה שהתחילה בשש בערב תוך ציון מפורש שהוא צריך לעזוב בשעה שמונה, בשל התחייבויות קודמות. קצת לפני שמונה הופסק המהלך השוטף של ההקלטה כדי לאפשר לשמעון להופיע ולהסתלק. אבל אז ניפנף פרס בידיו שהוא נשאר. התוכנית כה ריתקה אותו. עד ששאל את נהגו לבטל את כל הפגישות לאותו ערב, וישב במקומו שש שעות. כדי שלבסוף ישרדו רק כמה משפטים שאמר בתוכנית.

עזר וייצמן שר את השיר בערבות הנגב, להיט של מלחמת העצמאות, עם האקורדיוניסט מנשה ברוב, כשריידם עומד מנחה תוכנית הטלוויזיה חיים שכאלה עמוס אטינגר. בזמנו נהגו לשיר יחד את השיר בקפה פילץ.

חזרה לערבות הנגב

עזר וייצמן שר את השיר בערבות הנגב, להיט של מלחמת העצמאות, עם האקורדיוניסט מנשה ברוב, כשריידם עומד מנחה תוכנית הטלוויזיה חיים שכאלה עמוס אטינגר. בזמנו נהגו לשיר יחד את השיר בקפה פילץ.

תוכנית טלוויזיה אחת מספר כה גדול של צופים, כמו התוכנית חיים שכאלה, שהוקרנה בשבוע שעבר לאלוף (מיל). עזר וייצמן, אילו נערך סקר האזנה כערב זה הוא היה מוכיח על האזנה שיא. במשך שעות אחדות ערב השתקו את התמונות שונות של ימיות בערים הגדולות כמו ביום כיפור. רק מכונות מעטות נעו בכבישים. עוברים ושבים כמעט ולא נראו. בתחנות שנוערו באותו ערב השתקו את התמונות ואורחים צפו במכשירי הטלוויזיה יחד עם הכלות והתחנים. להצגת הבכורה של אילי גורליצקי שנועדה לאותו ערב כמעט ולא בא קהל. בפצירה מי ומי בתל-אביב איימו על עמוס אטינגר. מפיק ומנחה התוכנית: "אנחנו נתבע אותך לדין. לא היה לנו אפילו אורח אחד. ישבנו וחיכינו ללקוחות ולא ידענו מה קורה".

תוכנית המקורית הוקדשה בי

משך למעלה משש שעות. מנחה יועדו לשידור שלוש שעות בלבד. מפיק התוכנית, עמוס אטינגר, נרתע מאורך זמן זה. מחשש פן ישתעממו הצופים. יום לפני השידור קודרה התוכנית בחצי שעה נוספת. נתחי חיים שלימים מחיינו של עזר הושלכו לסל.

בניגוד לתוכניות קודמות נעדר הפעם אלמנט ההפתעה מגיבור התוכנית. הפירסום המוקדם על הויכוח בוועדה-המנהל, הבהיר לעזר במה המדובר. אבל גם בלעדיו זאת יש להניח שהיה מגלה מהו מאוד מה מכונים לו. כאשר הגיע עזר לאלפני ההסרטה בהרצליה, שם הוקלטה התוכנית, הוא זיהה

הוא היה ברמול. היו אחרים שהומנו

ואפילו לא נראו על המסך הקטן. היה אחד "סלים קפה", האחראי לציד. כיובי שריפות באחד מבסיסי חיל-האוויר, שהיה מכוון תמיד לעזר קפה תורכי בפינג'אן. הוא עמד כל הערב מאחורי-הקלעים, המתין שיקראו לו להגיש קפה לעזר. הרמיח במשך שבע שעות את הקפה ולא היה זמן לקרוא לו. היה שם אחד, בני זקן. הלוחם שנים על זכותו לקבל מספר למונית. הוא היה צריך להיכנס לאולם עם שלט ההפגנה שלו. שבו הפגין עוד לפני משרדו של עזר כשהיה שריהתחבורה. גם הוא לא זכה להיקרא פנימה.

אחרים שכן הופיעו בהקלטה לא ראו את עצמם על המסך. כך היה עם הנמרת כרמלה קורן (ביומן). זמרת תזמורת חיל-האוויר לשעבר, שחזרה לאחרונה מגרמניה והופעתה בתוכנית הייתה צריכה להיות כרטיס הביקור החדש שלה. היא שרה שירים חדשים שלא התאימו לתוכנית וקוצצה. זמרת אחרת של חיל-האוויר, גינה, עזבה את ההקלטה באמצע. כשלא נקראה לשיר בכלל.

לא שודרו גם סיפוריהם של אהרון רמו על ראשית חיל-האוויר ושל חבר קיבוץ גירעם על קיבוץ-הטיס שהוקם בתקופת המנדט. בקטע זה, למשל, הפליג עזר וייצמן בשבחה של התנועה הקיבוצית, בצורה בלתי צפויה לגבי יורר הנהלת תנועת החירות.

מי שבלט בהיעדרו היה רבי-אלוף (מיל). חיים לסקוב, ששתף פעולה בשעת הכנות התוכנית, אך סירב בצורה הפגנתית לבוא להקלטה. לעומת עזב אלוף-מישנה בצה"ל את אולם ההקלטה חיכה בתחילת השידור. מפני שגראה היה לו שהושיבו אותו במקום בלתי מכובד.

היתה זו ההקלטה הראשונה של התוכנית שהומנו אליה סדרנים כדי לשמור על הסדר בקרב כ-300 הצופים שבאו להשתתף בהקלטה. בשידור ניתן היה לראות רק חלק מהם. רובם אנשי חיל-האוויר שאסרו, מסיבות מובנות, להציגם.

עזר עצמו התגדה בתוכנית במלוא כושרו.

תכונותיו הבולטות: החברות, מניות, הבטחון העצמי, השחצנות, החביבי בות, הקסם האישי ודיבור הדוגרי, באו על ביטויים.

רבות מהערותיו העוקצניות והתריפות יותר לא שודרו. כך למשל, בקטע הנוגע ללב בו סיפר על הרגע בו נודע לו על פציעת בנו בתעלה, לא שודר הסיפור איך ידע לפי המטלפן, הרמטכ"ל חיים ברילב, אמר כי בנו נפצע קשה. "מראש ידעתי", אמר עזר, "שאם יטלפן משה דיין — סימן ששאלו נהרג; אם זה הרמטכ"ל — הוא נפצע קשה; ואם יהיה המטלפן מוטי הוד, סימן שהוא נפצע קל בלבד".

התוכנית, שהופקה בתקציב זעום של 25 אלף ל"י בלבד (הפקת תוכנית יום השישי הנמשכת 40 דקות עולה מדי שבוע 22 אלף ל"י) עזרה ללא ספק לחבב את עזר וייצמן האדם על כל מי שצפה בה. אבל בניגוד לכל חששותיהם המוקדמים של יועצי יגאל אלון, ספק אם היא הוסיפה לעזר אפילו קול אחד בקלפי.

נולדה. לכתב הטלוויזיה דן רביב (32) המשמש ככתב בכיר במערכת החדשות של הטלוויזיה בתל-אביב ולרעייתו נורית, בת. לזוג בת נוספת: שרון.

נולדה. לבעל המסעדה ג'קי רונן ולאשתו פייפי, בת. לזוג בן נוסף.

נולדה. בבית-החולים על שם שיבא בתל-השומר, לראש צוות התיכנון של הרובע היהודי בירושלים העתיקה שהדריכל שלום גרדי ולרעייתו הלינה היא בוגרת החוג לארכיאולוגיה באוניברסיטת תל-אביב, בן.

מונה. לתפקיד קצין צנחנים וח"ר ראשי, במקומו של תת-אלוף רפאל איתן שעבר לתפקיד בכיר אחר בצה"ל. תת-אלוף עמנואל שקד (42) ששימש כראש מחלקת גרדי ולרעייתו במטכ"ל. לידר ירושלים, שירת בפלמ"ח והמשיך בצה"ל, זכה ב-1956 לצ"ש עבור השתתפותו בסיוור ב-1956 עומק סיני כדי לאתר דרכים ששימשו את צה"ל במבצע סיני, נפצע ב-1968 בתקרית בעמק הירדן.

מונה. לתפקיד קצין קשר ראשי, במקומו של תת-אלוף משה גרון העובר לנהל את מפעל טלרד, תת-אלוף שלמה ענבר (43). ליליד הארץ, עורך-דין ומהנדס דס אלקטרוניקה במיקצועו. החל את שירותו בתפקיד קשר עוד בהגנה. היה מדי-ריך ראשי בבסיס הדרכה של חיל הקשר, סגן קצין קשר אוגדתי במבצע סיני וקצין הקשר של גייסות השריון. במלחמת ששת הימים היה סגן קצין קשר ראשי ואחר שירת בתפקיד בכיר באגף האפסנאות של צה"ל.

נפרדו. אחרי רומן שנמשך שנה תיים, השחקנית ג'יין פונדה שיצאה למלחמה פוליטית בנושא ארה"ב ריצ'ארד ניקסון בגלל עמדתו בשאלת מלחמת וייטנאם והשחקן דניאל סאטרינר שהוא בעל דיעות פוליטיות זהות לאלה של ג'יין פונדה.

התנרשו. מי שהיה עורך יומון חרות היום, יצחק ("איזי") רגב ואשתו הפסיכולוגית, תקווה. רגב, שבין שאר תפקידיו היה כתב קול ישראל בפאריז, ממלא עתה תפקיד דיפלומטי בשגרירות ישראל בבריסניה. לזוג בן מבוגר ותינוק.

או שפז. בבית-חולים בשווייץ, אחרי ששוקק בצידו השמאלי, הבמאי האיטלקי לוקינו ויסקונטי (65) שהתעלף ברומא לפני כשבועיים תוך כדי ביטוי הסרט לודוויג ה-11, בגלל הפרעות במחזור הדם שנגרמו עקב עישון מופרז, נשאר מאז ששוקק והועבר לטיפול בבית-חולים בשווייץ.

שוחררה. מהכלא, אחרי שני חודשי מאסר עבור חלקה בפרשת זיוף הארטיובוגרפיה של המיליארדר הווארד יו. ארית אירווינג, אשתו של הסופר הזיפן קליפורד אירווינג, שעדיין עומדת נגדה תביעת-הסגרה שווייצית.

נפטר. בבית-מלון בעיר האיטלקית ברוניקו, בגיל 66, כוכב הקולנוע הצרפתי פיאר בראי שהופיע בי-סרטים מאז תקופת הסרט האילם כשר-כין סרטינו המפורסמים: כחול הזקן, קאנדיד וילדי גן העדן, בראסאר השתתף גם בסרט הישראלי פורטונה.

בראסאר. בבית-החולים ביי-לין, בגיל 69, מנכ"ל קופת-החולים הכללית משה פורוקה, ששמו היה קשור במשך עשרות שנים בהתפתחות קופת-חולים.

נפטר. בפאריז, בגיל 87, הסופר הצרפתי המפורסם לואי פאריגול שנודע יותר כ"ל רומן, שהיה מ-1946 חבר האקדמיה הצרפתית וכתב רומנים ומחזות רבים.